

Joan Salvat-Papasseit (1894-1924)

Cinc poemes

Traducció / Μετάφραση: Katerina Bosinaki

Ο ακτινοβολητής του Λιμανιού, και οι γλάροι (1921)

Χριστούγεννα

για τον Αμίλι Μπαδιέλια

Ακούω το κρύο της νύχτας

και τη σκοτεινή ζαμπόμπα

Όπως ακούω και μια παρέα αγοριών που περνά τραγουδώντας

Ακούω το κάρο φορτωμένο σέλινα

που το καλντερίμι βαστά

κι άλλα που το προσπερνούν, όλα κατευθύνονται προς την αγορά

Η οικογένεια

στην κουζίνα

δίπλα στο μαγκάλι που καίει

με το γκάζι αναμμένο ετοίμασαν τον κόκορα

Τώρα κοιτάζω το φεγγάρι, μου μοιάζει για πανσέληνο

κι αυτοί μαζεύουν τα φτερά

και ήδη νοσταλγούν το αύριο

Αύριο στο τραπέζι θα ξεχάσουμε τους φτωχούς

—τόσο φτωχοί που είμαστε—

Ο Χριστός θα έχει ήδη γεννηθεί

Θα μας κοιτάξει για μία στιγμή την ώρα του γλυκού

κι αφού μας κοιτάξει, θα βάλει τα κλάματα

Όλη η νοσταλγία του αύριο

για τον Μαριά Μανέντ

Τώρα που είμαι στο κρεβάτι

άρρωστος

είμαι αρκετά χαρούμενος

—Το πρωί θα σηκωθώ

ίσως

και ιδού τι με περιμένει:

Πλατείες λουσμένες με φως

και φράχτες με λουλούδια

κάτω από τον ήλιο

κάτω από το φεγγάρι το σούρουπο

και η κοπέλα που φέρνει το γάλα

που είναι λίγο ελαφρόμυαλη

και φοράει μια ποδιά

με δαντελωτά στριφώματα

κι ένα δροσερό χαμόγελο.

Και το παλικάρι που θα διαλαλήσει την εφημερίδα,

που ανεβαίνει στα τραμ

και κατεβαίνει

γεμάτος βιασύνη.

Κι ο ταχυδρόμος

που, αν περνά και δεν μου αφήνει κάποιο γράμμα, με αναστατώνει,

γιατί δεν ξέρω το μυστικό

των άλλων γραμμάτων που κουβαλά.

Τίποτα δεν είναι ευτελές

για τον Γιουζέπ Οβιόλς

Τίποτα δεν είναι ευτελές
καμία στιγμή δεν είναι άγρια,
ούτε είναι σκοτεινή η τύχη της νύχτας.
Και η δροσοσταλίδα είναι διάφανη
σαγηνεύει τον ανατέλλοντα ήλιο
και τον κάνει να λαχταρά να βουτήξει:
γιατί καθρεφτίζεται στην κλίνη ολάκερης της ύπαρξης.

Τίποτα δεν είναι ευτελές
κι όλα είναι νόστιμα σαν το κρασί και το ηλιοκαμένο μάγουλο.
Και το κύμα της θάλασσας πάντα γελάει,
Άνοιξη του χειμώνα — Άνοιξη του καλοκαιριού.
Κι όλα είναι Άνοιξη:
κι όλα τα φύλλα αιώνια πράσινα.

Τίποτα δεν είναι ευτελές,
γιατί οι μέρες δεν περνούν·
κι ο θάνατος δεν έρχεται ούτε με ικεσίες.
Κι αν τον ικετέψετε σας φυλάει μια τάφρο
γιατί για να ξαναγεννηθείτε πρέπει να πεθάνετε.
Και ποτέ δεν είμαστε οδυρμός
αλλά λεπτό χαμόγελο
που σκορπίζεται σαν φέτες πορτοκαλιού.

Τίποτα δεν είναι ευτελές
γιατί το τραγούδι ηχεί σε κάθε βλαστό.
— Σήμερα αύριο και χθες
θα μαδήσει το τριαντάφυλλο:
και το στήθος της νεότερης παρθένας θα κατεβάσει γάλα.

Ο άθλος των άστρων (1922)

Αν ήμουν ψαράς

Αν ήμουν ψαράς, την αυγή θα έπιανα στα δίχτυα μου
αν ήμουν κυνηγός, τον ήλιο θα παγίδευα·
αν ήμουν κλέφτης του έρωτα, τις πόρτες θα μου άνοιγαν,
αν ήμουν ληστής, καλύτερα

θα ερχόμουν ολομόναχος:

—οι δεσμοφύλακες του κόσμου δεν θα γνώριζαν ποτέ τη σκιά μου,
αν ήμουν κλέφτης και ληστής, δεν θα γνώριζαν το πέταγμά μου

Αν είχα καράβι, θα έπαιρνα τις κοπέλες,
αν ήθελαν να επιστρέψουν, θα άφηναν τις καρδιές τους:

και μ' αυτές θα έφτιαχνα φανοστάτες
για να ανάψω άλλους, καινούργιους

αν το τραγούδι είναι πολύ όμορφο, αφήνουν το διαμέρισμα πιο δροσερό
ένα διαμέρισμα από το ταβάνι φαίνεται
αν το έφτιαξαν τραγουδώντας:
όλοι με μακριές ποδιές
γεμάτες χρώματα.

Και που
να σας μιλήσω για το επάγγελμα του οικοδόμου:
του οικοδόμου που ξέρει
και φτιάχνει απάγκια.
Φτιάχνουν με την ίδια ευκολία μια πέργκολα όσο και μια καμινάδα
—αν θέλουν
χωρίς σκάλες
σκαρφαλώνουν στην κορυφή·
φτιάχνουν και μπαλκόνια, που έχουν θέα τη θάλασσα
—μεγάλα παράθυρα που θωρούν ολόκληρη την οροσειρά,
και κιονόκρανα
και σοβατεπιά
και θόλους.
Φορούν ελαφριά ρούχα όπως οι χασομέρηδες!
Αχ, τα σπίτια που ανεγείρουν μέχρι να πεις κύμινο!